

Когато стариятъ Бонарджи-Минчооглу убилъ сейменете и захваналъ да си пълни пушката, то чулъ, че нѣкой иде отгоре. Той помислилъ, че срѣщо него дохожда сейменинъ, вдигналъ пушката си и убилъ брата си. Когато отишълъ при дружината си и попиталъ дѣ е братъ му, то дружината му казала, че той е отишълъ да го отбрани. — »Нека ма прости господъ,« рѣкалъ войводата и оставилъ са отъ хайдутлукътъ. Послѣ това, Кара-Сжбе станалъ войвода; а Трифонъ билъ избранъ за неговъ байряктаринъ. Ето ви и една Сжбова пѣсенъ:

Ходилъ е Сжбо, Сжбе ле,
Три годинъ младъ байряктаринъ,
Шестъ годинъ стара войвода.
Султанъ му хаберъ проводи:
»Остави, Сжбе, не ходи, —
Вѣрна ти клѣтва полагамъ
Чишлика ща ти харижа
Чишлика Мосокожалъ.«
Сжбе дружина поведе,
Въ Есирлие ги заведе
И съ султанътъ са здрависа.
Султанътъ Сжбу говори:
»Сжбе ле, млада войвода!
Чишликътъ ща ти харижа,
Ако ма, Сжбе, отбранишъ
Отъ падишахътъ изъ Стамболъ.
Азе са, Сжбе, разсърдихъ
И заклахъ, Сжбе, сестра си;
А царътъ праща кавазе
Главата да ми отрѣжатъ.«
Пристана Сжбе-войвода
Шестъ годинъ сѣдѣ, пази го;
Ала е дошълъ длгъ ферманъ